

Sygn. akt II PK 170/07

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Romualda Spyt (przewodniczący)
SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)
SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko A.D.M. "[...]" Spółce z o.o. w B.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 11 lutego 2008 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 1 lutego 2007 r.,

- I. Oddala skargę kasacyjną,**
- II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

Uzasadnienie

W dniu 20 kwietnia 2006 r. A.D.M. w B. spółka z o.o. rozwiązała z powodem umowę o pracę zawartą na czas nieokreślony z zachowaniem 3–miesięcznego okresu wypowiedzenia. Wskazaną przyczyną wypowiedzenia było samowolne opuszczenie stanowiska pracy oraz niewywiązanie się z obowiązków służbowych.

Powód J. K. wniósł o uznanie za bezskuteczne wyżej wskazane wypowiedzenie umowy o pracę i żądał przywrócenia do pracy w pozwanej Spółce. W uzasadnieniu swego roszczenia powód podniósł, że nie zgadza się z przyczynami rozwiązania z nim umowy o pracę, jakie zostały wskazane w uzasadnieniu wypowiedzenia. Odnośnie zarzutu samowolnego opuszczenia miejsca pracy, powód argumentował, że w dniach 16 marca 2006 r., 29 marca 2006 r., 3 kwietnia 2006 r. i 4 kwietnia 2006 roku musiał udać się do Poradni [...] na konsultację lekarską. W dniach 16 i 29 marca oraz 4 kwietnia powód wpisał się w książce wyjść, natomiast 3 kwietnia uzyskał zwolnienie od swojej przełożonej. Powód wyjaśnił, że przyczyną nieobecności było długotrwałe leczenie, związane ze złym stanem zdrowia. W związku z drugim zarzutem powód argumentował, że nie mógł wykonać powierzonego mu zadania przygotowania dokumentacji przetargowej z uwagi na hospitalizację w szpitalu w dniach od 4 do 14 kwietnia 2006 roku.

Wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2006 r. Sąd Rejonowy, Sąd Pracy w B. oddalił powództwo uznając wypowiedzenie umowy powodowi za uzasadnione.

Na skutek apelacji powoda wyrokiem z dnia 1 lutego 2007r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. zmienił zaskarżony wyrok w oparciu o przepis art. 386 § 1 k.p.c. i na zasadzie art. 45 k.p. orzekł o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach. Powodem wypowiedzenia było samowolne opuszczenie zakładu pracy 4 kwietnia 2006 r., czego pozwana nie kwestionowała. W dniu 4 kwietnia powód udał się do placówki służby zdrowia i ze względu na zły stan zdrowia został skierowany do szpitala, w którym leczony był do 14 kwietnia 2006 r. W ocenie Sądu powyższe okoliczności w sposób oczywisty wskazywały na potrzebę skorzystania przez powoda z porady lekarza w wyżej wskazanym dniu i nie można było oceniać zachowania pozwanego w kategoriach

zawinionego naruszenia obowiązków pracowniczych, skoro, nie był on w stanie ich wykonywać, z uwagi na ostre nasilenie objawów chorobowych. W konsekwencji Sąd Okręgowy przyjął, że pierwsza z przesłanek wypowiedzenia była nieuzasadniona. Odnośnie zarzutu niewypełnienia przez powoda nałożonego obowiązku przygotowania dokumentacji przetargowej Sąd stwierdził, że powód nie mógł zawiadomić pracodawcy o niemożności wykonania tego zadania w dniu 4 kwietnia 2006r., skoro nie mając możliwości przewidzenia nasilenia objawów swojej choroby skutkujących potrzebą hospitalizacji - mógł teoretycznie przypuszczać, że zdąży zadania to wykonać w terminie do dnia 6 kwietnia 2006 roku.

Strona pozwana na powyższe orzeczenie wniosła skargę kasacyjną zarzucając naruszenie przepisów postępowania - art. 382 k.p.c. poprzez pominięcie przepisów art. 231, 241 i 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię przepisu art. 45 kodeksu pracy poprzez przyjęcie, że stan zdrowia pracownika usprawiedliwia wielokrotne naruszanie przez niego dyscypliny pracy oraz nie wykonywanie powierzonych mu obowiązków pracowniczych i czyni wypowiedzenie umowy o pracę dokonane przez pracodawcę nieuzasadnionym, oraz przepisu art. 8 kodeksu pracy poprzez przyjęcie, że wypowiedzenie umowy o pracę w takim przypadku narusza zasady współżycia społecznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przyczyna wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę ma dwojakie znaczenie: jedno występuje w aspekcie zgodności z prawem czynności pracodawcy a drugie – jej zasadności (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2001 r. I PKN 370/00, OSNP 2003, nr 3, poz. 65). W myśl art. 45 § 1 k.p. są to niezależne od siebie przesłanki oceny żądania uznania wypowiedzenia za bezskuteczne, przywrócenia do pracy albo odszkodowania. W płaszczyźnie zachowania wymaganej prawem formy wypowiedzenia (art. 30 § 4 k.p.) obowiązek pracodawcy sprowadza się do podania przyczyny wypowiedzenia w piśmie zawierającym jego oświadczenie w taki sposób, by jego adresat poznał motyw leżący u podstaw takiej decyzji. Sprostanie wymaganiom określonym w art. 30 § 4

k.p. polega zatem na wskazaniu przyczyny w sposób jasny, zrozumiały i dostatecznie konkretny (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 maja 2000 r. I PKN 641/99, OSNP 2001, nr 20, poz. 618). W drugiej płaszczyźnie chodzi natomiast o to, by wskazana przyczyna mogła być uznana za uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę. W niniejszej sprawie pozwany pracodawca sprostął wymaganiom określonym w art. 30 § 4 k.p. Jednakże oceniając oświadczenie pozwanej zgodnie z dyspozycją art. 45 § 1 k.p. stwierdzić należy, że przyczyny wypowiedzenia nie były prawdziwe. Po pierwsze, zarzut samowolnego opuszczenia miejsca pracy nie może odnieść skutku, skoro od tego dnia powód ma zwolnienie lekarskie, o czym pozwana wiedziała od dnia 5 kwietnia 2006 r. Po drugie, jak to zostało ustalone w postępowaniu sądowym i czego pozwana nie kwestionuje opuszczenie bez zgody przełożonego miejsca pracy w dniach 16 marca 2006 r. i 29 marca 2006 r. nie stanowiło przyczyny wypowiedzenia z dnia 20 kwietnia 2006 r. W tych dniach pozwany powrócił, po konsultacji w Poradni [...], do pracy po uprzednim pozostawieniu na ten temat informacji w książce wyjść. Po zaistnieniu tych okoliczności został przez pracodawcę pouczony, że każdorazowo powinien uzyskać zgodę przełożonego na takie wyjście. Tak więc zarzut samowolnego opuszczenia pracy związany jest z nieobecnością powoda w pracy w dniu 4 kwietnia 2006 r., na który to dzień powód ma zwolnienie lekarskie, a tym samym jego nieobecność w pracy jest usprawiedliwiona. Z kolei drugi z postawionych powodowi zarzutów również należy ocenić jako bezzasadny, przy uwzględnieniu powyższych okoliczności faktycznych. Strona pozwana od dnia 5 kwietnia 2006 r. wiedziała, że powód jest na zwolnieniu lekarskim i nie jest w stanie wykonać powierzonego mu zadania polegającego na opracowaniu dokumentacji niezbędnej do przeprowadzenia przetargu na usługi przeczyszczenia i udrożnienia instalacji kanalizacyjnych, którego termin upływał w dniu 7 kwietnia 2006 r. Ponadto wiedząc, że praca ta jest do wykonania w przeciągu jednego dnia, mogła ją powierzyć innemu pracownikowi. W tym stanie rzeczy zgodzić się trzeba ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji, że powód nie mając możliwości przewidzenia nasilenia objawów swojej choroby skutkujących potrzebą hospitalizacji - mógł teoretycznie przypuszczać, że zdąży wykonać powierzone mu zadanie w terminie. W tej sytuacji obiektywna niemożność wykonania powierzonego powodowi zadania nie może być

uznana za usprawiedliwioną przyczynę rozwiązania z nim stosunku pracy. Także nie można stwierdzić aby choroba powoda doprowadziła do dezorganizacji u pozwanego procesu pracy, skoro powierzone powodowi zadanie mogło być wykonane bez przeszkód przez innego pracownika. Zgadzając się z powołanym w skardze kasacyjnej orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2001 r., I PKN 715/00 (Pr. Pracy 2002/10/34), w myśl którego wypowiedzenie umowy o pracę stanowi zwykły sposób jej rozwiązania, a przyczyna wypowiedzenia nie musi w związku z tym mieć szczególnej wagi czy nadzwyczajnej doniosłości – wskazać należy jednak, że nie oznacza to przyzwolenia na arbitralne, dowolne i nieuzasadnione lub sprzeczne z zasadami współżycia społecznego wypowiedzenie umowy o pracę.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

/tp/